

ADAM HENRY

an aspen's inability to be a pine

18 Januari - 16 Februari 2013

Voor zijn eerste persoonlijke tentoonstelling in Europa heeft de Amerikaanse kunstenaar Adam Henry ervoor gekozen elf schilderijen te tonen die het licht bevragen, de kleur en de mogelijkheden die deze hebben om zich uit te drukken in een picturale ruimte. Een groot schilderij verwelkomt de bezoeker op de eerste verdieping. Samengesteld uit 16 rechthoeken van ongeveer 40 op 30 centimeter, symboliseren zij perfect het onderzoek naar de fragmentatie en decompositie dat als een rode draad doorheen het werk van de kunstenaar loopt. De kleuren zijn nauwgezet met een door kunstenaar zelf op punt gestelde techniek verspreid en roepen de kleuren op van het lichtspectrum doorheen een prisma. De wiskundige progressie (een rechthoek vermenigvuldigd door 4 en nogmaals door 4), kleurherhalingen, afwisselende hoeken laten een dynamische perceptie van dit doek toe. Bij het overlopen van de kunstgeschiedenis begrijpt men dat het schilderen constant verantwoording moet afleggen tegenover het licht. Eén van de kunstenaars uit de 20e eeuw die zich hier van zeer nabij voor interesseerde is Laszlo Moholy-Nagy die in de jaren 20 een activatie van de ruimte door dynamisch constructieve energiesystemen voorstond. De idee om statische waarden door dynamische te vervangen keert terug en vindt men ook, later, bij de Russische constructivisten en Italiaanse futuristen, of nog later bij de kinetische kunstenaars. *“Les premiers projets à s’orienter vers un système de forces dynamiques et constructives ne peuvent être qu’expérimentaux, ce sont des dispositifs à valeur démonstrative qui questionnent les relations existant entre l’homme, le matériau, l’énergie et l’espace”*. Laszlo Moholy-Nagy beschrijft hier in zekere zin wat men waarneemt in het werk van Adam Henry: deze door het gebruik van een eigen techniek en persoonlijk rooster geactiveerde dynamische ruimte ; diffusie-effecten, verspreiding, verdwijning worden gekoppeld aan geometrische onderwerpen: doorsneden, kruisingen, verdelingen, herhalingen, superposities, ... Bepaalde schilderijen roepen vaak een effect van illusie op, maar boven de optische zinsverbijstering valt er veel te ontdekken. Op het eerste zicht is dit schilderen een optische plaats, in wording, afgesneden van de gebruikelijke realiteit, van de objectenwereld, om vervolgens een autonome wereld te worden, wiskundig, filosofisch. Een schilderen dat leidt tot verplaatsingen, zwerftochten, innerlijke wandelingen. Maar de blik moet het ronddolen van de geest toelaten. Men zou kunnen stellen, Gaston Bachelard parafraserend, dat het schilderen *“par ses forces d’alchimique teinture, par sa vie colorante, peut faire un univers, si seulement elle trouve son rêveur”*. Deze werken zijn open, ze richten zich eerst tot het oog en bevrijden zich dan van een volatiele last, van het puur esthetische plezier om hun zelfstandigheid op te nemen, om zich dan complexer te openbaren, somberder, aardser. Men voelt een denken in beweging weggedoken in de achtergrond, achter de kleuren, de intersecties, voelt men de energie in beweging, achter de botsingen en verschuivingen. Men voelt een ademhaling, een zucht. En ook een vreugde.